

kunne håndhæves efter almindelige aftaleregler, og forbuddet vil altså eventuelt kunne blive uden virkning over for godtroende erhververe af eksemplarer af det pågældende værk.

Ad § 25.

Ændringsforslag nr. 11 til stk. 1 tilsigter at gøre det klart, at bestemmelsen tager sigte på den ved indspilningen eller optagelsen af film eller fjernsynsprogram stedfindende fremstilling af eksemplarer.

Ved *ændringsforslag nr. 12* til stk. 2 foreslås udtrykket „en offentlig plads eller færdselsvej“ ændret til: „en for offentligheden tilgængelig plads eller vej“, som udvalget finder mere dækkende. Desuden ville anvendelsen af ordet „færdselsvej“ muligvis kunne give anledning til misforståelse.

Ad § 27.

Ændringsforslag nr. 13 indebærer, at bestemmelsen i § 36 om ret for ophavsmanden til at hæve aftalen og beholde oppebåret honorar, såfremt udgivelse ikke finder sted inden for visse tidsfrister, altid kan fraviges ved aftale mellem parterne.

Det synes mindre rimeligt, at parterne i et forlagsforhold skal være afskåret fra at aftale, at forlagskontrakten skal være bindende for forfatteren i et længere tidsrum end angivet i bestemmelsen. En sådan aftale kan i særlige tilfælde være naturlig og behøver ikke at stride mod forfatterens interesser. I de normale tilfælde vil på den anden side forlæggeren i almindelighed være lige så interesseret som forfatteren i, at udgivelse finder sted snarest muligt. Under hensyn hertil og til den mulighed, der består efter § 29 for tilsidesættelse af urimelige aftalevilkår, har man ikke fundet tilstrækkelig anledning til at gøre bestemmelsen i § 36 tvingende for den ene af parterne som fastsat i § 27. Der er heller ikke, for så vidt angår de tilsvarende bestemmelser i den vedtagne svenske lov og i det finske lovforslag, gjort indgreb i aftalefriheden. Det norske lovforslag indeholder ingen til § 36 svarende regel.

Ad § 35.

Da man ikke anser det for muligt på tilfredsstillende måde at formulere en almindelig bestemmelse om adgangen til at hæve

forlagsaftalen og kræve erstatning i anledning af forlæggerens misligholdelse af den ham efter § 35, stk. 1, påhvilende udgivelsespligt, foreslås det ved *ændringsforslag nr. 14* at lade paragraffens 2. punktum udgå, således at man på dette område henholder sig til dansk rets almindelige regler. Samtidig foreslås § 36 affattet således, at det klart fremgår, at de almindelige beføjelser i misligholdelsestilfælde består ved siden af den dér omhandlede særlige hæveadgang, ligesom der i § 36 foreslås optaget en regel om ophavsmandens adgang til at beholde oppebåret honorar, når aftaler hæves.

Ad § 36.

Den ved *ændringsforslag nr. 15* foreslåede nye formulering er en følge af ændringsforslaget vedrørende § 35. Der henvises til bemærkningerne ad § 35.

Ad § 41.

Ændringsforslagene nr. 16-18 svarer til de foreslåede ændringer af §§ 35 og 36.

Ad § 45.

Ifølge denne bestemmelse, der beskytter udøvende kunstneres udførelse af litterære eller kunstneriske værker, vil transmissioner af det kgl. teaters forestillinger i radio og fjernsyn fremtidig ikke kunne finde sted uden de medvirkende kunstneres samtykke. Denne konsekvens af bestemmelsen kritiseredes under behandlingen i folketinget, hvor der rejstes spørgsmål om en undtagelsesbestemmelse med hensyn til transmissioner fra det kgl. teater. En sådan undtagelsesbestemmelse overvejedes i øvrigt under det forberedende arbejde med lovforslaget, men var opgivet ved fremsættelsen.

Under udvalgsbehandlingen er der fra chefen for det kgl. teater og kapel gennem undervisningsministeren modtaget en henstilling om at indsætte en undtagelsesbestemmelse alene gældende for teatrets festforestillinger og forestillinger i anledning af officielle besøg. Ved disse lejligheder virker teatret som statsteater på en sådan måde, at spørgsmålet om transmission ikke bør bero på de medvirkende kunstneres større eller mindre velvilje, men kunstneres pligt til at tåle transmissionen bør være fastsat i selve loven. En ret for